บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในการศึกษาเรื่อง ปัญหาการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนระดับ 1 และ 2 โครงการสอนภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยแก่เด็กไทยในสหรัฐอเมริกา ผู้วิจัยได้สรุปขั้นตอนและผลการศึกษาค้นคว้าดังนี้

1. วัตถุประสงค์ของการวิจัย
2. ตัวอย่างประชากร
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สรุปผลการวิจัย
7. อภิปรายผลการวิจัย
8. ข้อเสนอแนะสำหรับครูผู้สอน
9. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

<u>วัตถุประสงค์ของการวิจัย</u>

1. เพื่อศึกษาปัญหาการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนระดับ 1 และ 2 โครงการสอนภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยแก่เด็กไทยในสหรัฐอเมริกา ได้แก่ ปัญหาด้านการออกเสียงในคำ การอ่านสะกดคำ การอ่านเป็นคำ การอ่านข้อความ และลักษณะการอ่าน

2. เพื่อศึกษาสาเหตุที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนรู้สองภาษาของนักเรียน ได้แก่ การแทรกแซงของภาษาที่หนึ่งด้านการออกเสียง ไวยากรณ์ คำศัพท์ และการสะกดคำ

ตัวอย่างประชากร

ตัวอย่างประชากร คือ นักเรียนระดับ 1 และ 2 โรงเรียนวัดพุทธดัลลัส เมืองดัลลัส มลรัฐเท็กซัส โครงการสอนภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยแก่เด็กไทยในสหรัฐอเมริกา ประจำปีการศึกษา 2538 จำนวน 30 คน และครูผู้ดำเนินการสอนระดับ 1 และ 2 โรงเรียนวัดพุทธดัลลัส เมืองดัลลัส มลรัฐเท็กซัส ทั้งที่เป็นครูอาสาสมัครจากโครงการสอนภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยแก่เด็กไทยในสหรัฐอเมริกา และครูอาสาสมัครจากท้องถิ่น โดยปฏิบัติหน้าที่สอน ในปีการศึกษา 2538 จำนวน 6 คน รวมตัวอย่างประชากรทั้งสิ้นจำนวน 36 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่

1. แบบทดสอบการอ่านขั้นพื้นฐานสำหรับนักเรียน
2. แบบบันทึกการอ่านขั้นพื้นฐานสำหรับผู้วิจัย
3. แบบสังเกตลักษณะการอ่านของนักเรียน
4. แบบสัมภาษณ์นักเรียน
5. แบบสัมภาษณ์ครู

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยนำแบบทดสอบการอ่านขั้นพื้นฐานสำหรับนักเรียน จำนวน 10 บท ไปทดสอบกับนักเรียนเป็นรายบุคคล โดยบันทึกเสียงการอ่านของนักเรียนในแถบบันทึกเสียง และบันทึกการอ่านของนักเรียนในแบบบันทึกการอ่านขั้นพื้นฐานสำหรับผู้วิจัย รวมทั้งบันทึกลักษณะการอ่านของนักเรียนลงในแบบสังเกต จากนั้นสัมภาษณ์นักเรียนและครู โดยบันทึกเสียงการสัมภาษณ์ในแถบบันทึกเสียงและบันทึกข้อมูลในแบบสัมภาษณ์นักเรียนและครู

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินตามขั้นตอน ดังนี้

1. นำข้อมูลจากแบบบักทึกการอ่านขั้นพื้นฐานสำหรับนักเรียน แจกแจงความถี่ และค่าร้อยละ เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย จากนั้น นำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

2. นำข้อมูลจากแบบสังเกตลักษณะการอ่านของนักเรียน แจกแจงความถี่ และค่าร้อยละ เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย จากนั้น นำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

3. นำข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์นักเรียนและครู แจกแจงความถี่ และค่าร้อยละ นำเสนอในรูปความเรียง

4. เมื่อได้ข้อมูลขั้นต้นแล้ว ผู้วิจัยนำมาศึกษาถึงสาเหตุที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนรู้สองภาษาของนักเรียน ได้แก่ การแทรกแซงของภาษาที่หนึ่งด้านการออกเสียง ไวยากรณ์ คำศัพท์ และการสะกดคำ โดยนำเสนอในรูปความเรียง

สรุปผลการวิจัย

ผลการศึกษาเรื่อง ปัญหาการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนระดับ 1 และ 2 โครงการสอนภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยแก่เด็กไทยในสหรัฐอเมริกา พบว่า ปัญหาการอ่านออกเสียงของนักเรียนในด้านต่างๆมีดังนี้

อันดับที่ 1 การออกเสียงพยัญชนะต้น มีจำนวนความถี่ 1,391 คิดเป็นร้อยละ 23.11

อันดับที่ 2 การอ่านพยัญชนะต้น มีจำนวนความถี่ 1,113 คิดเป็นร้อยละ 18.49

อันดับที่ 3 การออกเสียงวรรณยุกต์ มีจำนวนความถี่ 966 คิดเป็นร้อยละ 16.05

อันดับที่ 4 การอ่านวรรณยุกต์ มีจำนวนความถี่ 348 คิดเป็นร้อยละ 5.78

อันดับที่ 5 การไม่รวมเสียงเป็นคำก่อนประสมวรรณยุกต์ มีจำนวนความถี่ 317 คิดเป็นร้อยละ 5.27

อันดับที่ 6 การอ่านสระ มีจำนวนความถี่ 303 คิดเป็นร้อยละ 5.03

อันดับที่ 7 การอ่านเป็นคำอื่น มีจำนวนความถี่ 275 คิดเป็นร้อยละ 4.57

อันดับที่ 8 การอ่านสะกดสระ มีจำนวนความถี่ 201 คิดเป็นร้อยละ 3.34

อันดับที่ 9 การอ่านสะกดพยัญชนะต้น มีจำนวนความถี่ 176 คิดเป็นร้อยละ 2.92

อันดับที่ 10 การออกเสียงตัวสะกด มีจำนวนความถี่ 156 คิดเป็นร้อยละ 2.59

อันดับที่ 11 การอ่านไม่ได้ มีจำนวนความถี่ 135 คิดเป็นร้อยละ 2.24

อันดับที่ 12 การอ่านซ้ำคำในข้อความ มีจำนวนความถี่ 132 คิดเป็นร้อยละ 2.19

อันดับที่ 13 การอ่านเพิ่มเสียงตัวสะกด และการอ่านข้ามเสียงพยัญชนะต้น มีจำนวนความถี่ 60 คิดเป็นร้อยละ 1.00

อันดับที่ 15 การอ่านตัวสะกด มีจำนวนความถี่ 53 คิดเป็นร้อยละ 0.88

อันดับที่ 16 การอ่านเพิ่มเสียงพยัญชนะต้น มีจำนวนความถี่ 51 คิดเป็นร้อยละ 0.85

อันดับที่ 17 การอ่านโดยครูชี้แนะ มีจำนวนความถี่ 50 คิดเป็นร้อยละ 0.83

อันดับที่ 18 การสร้างระบบสะกดคำใหม่ มีจำนวนความถี่ 48 คิดเป็นร้อยละ 0.80

อันดับที่ 19 การอ่านข้ามเสียงตัวสะกด มีจำนวนความถี่ 47 คิดเป็นร้อยละ 0.78

อันดับที่ 20 การอ่านเพิ่มคำ มีจำนวนความถี่ 34 คิดเป็นร้อยละ 0.57

อันดับที่ 21 การอ่านข้ามคำ มีจำนวนความถี่ 25 คิดเป็นร้อยละ 0.42

อันดับที่ 22 การอ่านสะกดเพิ่มอักษรท้ายคำ มีจำนวนความถี่ 13 คิดเป็นร้อยละ 0.22

อันดับที่ 23 การอ่านสะกดเพิ่มสระ มีจำนวนความถี่ 11 คิดเป็นร้อยละ 0.18

อันดับที่ 24 การอ่านสะกดตัวสะกด และการอ่านเพิ่มเสียงสระ มีจำนวนความถี่ 10 คิดเป็นร้อยละ 0.17

อันดับที่ 26 การอ่านสะกดข้ามสระ มีจำนวนความถี่ 9 คิดเป็นร้อยละ 0.15

อันดับที่ 27 การสร้างระบบสระใหม่ มีจำนวนความถี่ 5 คิดเป็นร้อยละ 0.08

อันดับที่ 28 การออกเสียงสระ และการอ่านอักษรสลับที่ในคำ มีจำนวนความถี่ 4 คิดเป็นร้อยละ 0.07

อันดับที่ 30 การแบ่งคำในข้อความ มีจำนวนความถี่ 3 คิดเป็นร้อยละ 0.05

อันดับที่ 31 การอ่านข้ามเสียงสระ และการเชื่อมเสียงระหว่างคำ มีจำนวนความถี่ 2 คิดเป็นร้อยละ 0.03

อันดับที่ 33 การอ่านสะกดวรรณยุกต์ การอ่านสะกดเพิ่มพยัญชนะต้น การอ่านสะกดข้ามพยัญชนะต้น และการอ่านสะกดข้ามตัวสะกด มีจำนวนความถี่ 1 คิดเป็นร้อยละ 0.02

ผลการศึกษาลักษณะการอ่านด้านอิริยาบถของนักเรียนระดับ 1 และ 2 โครงการสอนภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยแก่เด็กไทยในสหรัฐอเมริกา โดยการสังเกตรวม 4 ครั้ง ปรากฏผลดังนี้

อันดับที่ 1 คือ หยุดชะงักขณะอ่าน มีจำนวนความถี่ 49 คิดเป็นร้อยละ 40.83 ของตัวอย่างประชากร

อันดับที่ 2 คือ หยีตาขมวดคิ้ว มีจำนวนความถี่ 42 คิดเป็นร้อยละ 35.00 ของตัวอย่างประชากร

อันดับที่ 3 คือ นั่งนิ่งๆไม่ได้ มีจำนวนความถี่ 25 คิดเป็นร้อยละ 20.83 ของตัวอย่างประชากร

อันดับที่ 4 คือ โคลงศีรษะไปมา มีจำนวนความถี่ 24 คิดเป็นร้อยละ 20.00 ของตัวอย่างประชากร

อันดับที่ 5 คือ ขาดสมาธิ มีจำนวนความถี่ 22 คิดเป็นร้อยละ 18.33 ของตัวอย่างประชากร

อันดับที่ 6 คือ ใช้นิ้วชี้แต่ละคำ มีจำนวนความถี่ 21 คิดเป็นร้อยละ 17.50 ของตัวอย่างประชากร

อันดับที่ 7 คือ วางท่าทางไม่ถูกขณะอ่าน และสะกดคำเบาๆก่อนอ่านจริง มีจำนวนความถี่ 20 คิดเป็นร้อยละ 16.67 ของตัวอย่างประชากร

อันดับที่ 9 คือ วางหนังสือชิดเกินไป มีจำนวนความถี่ 19 คิดเป็นร้อยละ 15.83 ของตัวอย่างประชากร

อันดับที่ 10 คือ ใช้นิ้วหัวแม่มือเป็นตัวชี้นำ มีจำนวนความถี่ 16 คิดเป็นร้อยละ 13.33 ของตัวอย่างประชากร

อันดับที่ 11 คือ เลี่ยงอ่าน มีจำนวนความถี่ 11 คิดเป็นร้อยละ 9.17 ของตัวอย่างประชากร

อันดับที่ 12 คือ ทำท่านึก มีจำนวนความถี่ 8 คิดเป็นร้อยละ 6.67 ของตัวอย่างประชากร

อันดับที่ 13 คือ หัวเราะ และฟุบโต๊ะอ่าน มีจำนวนความถี่ 5 คิดเป็นร้อยละ 4.17 ของตัวอย่างประชากร

อันดับที่ 15 คือ อ่านหลงบรรทัด มีจำนวนความถี่ 3 คิดเป็นร้อยละ 2.50 ของตัวอย่างประชากร

อันดับที่ 16 คือ ท่าทางตื่นเต้น สั่นขา และนั่งเท้าแขน มีจำนวนความถี่ 2 คิดเป็นร้อยละ 1.67 ของตัวอย่างประชากร

อันดับที่ 19 คือ วางหนังสือห่างเกินไป ไม่อ้าปาก ลากดินสอตามตัวอักษร ทำท่างอแง ลองเขียนก่อนอ่าน ถามครูก่อนอ่านจริง ใช้นิ้วปิดคำหน้าและหลังของคำที่อ่าน ลากนิ้วตามตัวอักษร เอานิ้วก้อยเข้าปาก และเอากระดาษปิดแล้วเลื่อนเปิดทีละคำ มีจำนวนความถี่ 1 คิดเป็นร้อยละ 0.83 ของตัวอย่างประชากร

ผลการศึกษาลักษณะการอ่านด้านการออกเสียงของนักเรียนระดับ 1 และ 2 โครงการสอนภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยแก่เด็กไทยในสหรัฐอเมริกา โดยการสังเกตรวม 4 ครั้ง ปรากฏผลดังนี้

อันดับที่ 1 คือ อ่านผิดอักขรวิธี มีจำนวนความถี่ 76 คิดเป็นร้อยละ 63.33 ของตัวอย่างประชากร

อันดับที่ 2 คือ อ่านผิดแล้วอ่านใหม่ทันที มีจำนวนความถี่ 65 คิดเป็นร้อยละ 54.17 ของตัวอย่างประชากร

อันดับที่ 3 คือ อ่านตะกุกตะกัก มีจำนวนความถี่ 27 คิดเป็นร้อยละ 22.50 ของตัวอย่างประชากร

อันดับที่ 4 คือ ใช้เสียงดัง-ค่อยไม่เหมาะสม มีจำนวนความถี่ 21 คิดเป็นร้อยละ 20.00 ของตัวอย่างประชากร

อันดับที่ 5 คือ อ่านช้า มีจำนวนความถี่ 13 คิดเป็นร้อยละ 10.83 ของตัวอย่างประชากร

อันดับที่ 6 คือ ติดอ่าง มีจำนวนความถี่ 9 คิดเป็นร้อยละ 7.50 ของตัวอย่างประชากร

อันดับที่ 7 คือ อ่านยานคาง มีจำนวนความถี่ 1 คิดเป็นร้อยละ 0.83 ของตัวอย่างประชากร

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการศึกษาเรื่อง ปัญหาการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนระดับ 1 และ 2 โครงการสอนภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยแก่เด็กไทยในสหรัฐอเมริกา ผู้วิจัยได้ศึกษาปัญหาในด้านต่างๆ ดังนี้

1. ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะต้น จากผลการวิจัยพบว่า พยัญชนะ ร. เป็นปัญหาต่อการออกเสียงมากที่สุด คือ มีความถี่ 832 จากความถี่ทั้งหมด 1,391 คิดเป็นร้อยละ 59.81 มีสาเหตุจากการแทรกแซงของภาษาที่หนึ่งด้านการออกเสียง การออกเสียงพยัญชนะ ร. มีลักษณะการเปล่งเสียงแบบเสียงลิ้นกระดก (flap) เสียงก้อง ฐานกรณ์ลิ้นรัว (roll) ส่วนการออกเสียง / r / ในภาษาอังกฤษมีลักษณะการเปล่งเสียงแบบเสียงต่อเนื่องไม่มีการเสียดสี ฐานกรณ์ลิ้นงอ แสดงให้เห็นว่า การออกเสียง ร. และการออกเสียง / r / มีลักษณะการเปล่งเสียงและมีฐานกรณ์ที่แตกต่างกัน (พิณทิพย์ ทวยเจริญ, 2521) ซึ่งสอดคล้องกับการสัมภาษณ์นักเรียน ปรากฏว่า นักเรียนร้อยละ 30.00 มีความเห็นว่า พยัญชนะ ร. เป็นปัญหาต่อการออกเสียงพยัญชนะต้น โดยนักเรียนออกเสียง ร. เป็น / r / ในภาษาอังกฤษ โดยไม่สามารถใช้ฐานกรณ์ลิ้นรัว นักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองจะเกิดการแทรกแซงของภาษาที่หนึ่งได้ง่าย ดังที่เคนเวอร์ธี (Kenworthy, 1990) ได้กล่าวว่า หากลักษณะเสียงในภาษาแม่ของผู้เรียนแตกต่างจากเสียงในภาษาเป้าหมายมาก ก็จะทำให้การเรียนรู้การออกเสียงในภาษาเป้าหมายยากยิ่งขึ้น จากการสัมภาษณ์นักเรียนร้อยละ76.67 เคยเทียบเสียงการอ่านภาษาไทยและภาษาอังกฤษ เพื่อให้จำเสียงได้ง่ายขึ้น ส่วนครูจำนวน 5 คน มีความเห็นว่า พยัญชนะ ง. เป็นปัญหามาก โดยให้เหตุผลว่าเพราะเสียง ง. เป็นเสียงนาสิก และไม่มีในภาษาอังกฤษ จึงทำให้นักเรียนเลี่ยงไปใช้เสียงพยัญชนะอื่นแทน เช่น น. จะเห็นได้ว่า แม้ว่าความคิดเห็นของนักเรียนและครูจะไม่เป็นไปในทิศทางเดียวกัน แต่สาเหตุของปัญหาการออกเสียงพยัญชนะต้นคือ ความแตกต่างด้านการออกเสียงระหว่างสองภาษา ดังนั้น นักเรียนจึงใช้การเลี่ยงเสียง เพื่อให้สะดวกกับความสามารถในการออกเสียง และเคนเวอร์ธียังเสนอแนะไว้อีกว่า หากผู้เรียนมีความรู้ความสามารถด้านสัทศาสตร์ โดยสามารถฟังจำแนกเสียงที่ได้ยิน และบอกความแตกต่างของเสียงได้ จะทำให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาการออกเสียงของตนได้

2. ปัญหาการออกเสียงสระ จากผลการวิจัยพบว่า สระเอือะ เป็นปัญหาต่อการออกเสียงมากที่สุด คือ มีความถี่ 2 จากความถี่ทั้งหมด 4 คิดเป็นร้อยละ 50.00 มีสาเหตุจากการแทรกแซงของภาษาที่หนึ่งด้านการออกเสียง ซึ่งสระเอือะเป็นสระประสมเสียงสั้น และมีใช้ในคำ

ภาษาไทยไม่มากนัก อีกทั้งนักเรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันจะมีการแทรกแซงของภาษาที่หนึ่งโดยมีการใช้ช่วงต่อของเสียง (juncture) ได้แก่ ช่วงต่อปลาย ซึ่งเป็นการหยุดหลังการพูดหรือการอ่านที่มีความสงสัย ไม่แน่ใจ (พิณทิพย์ ทวยเจริญ, 2521) เช่น เอ๊ะ อ่านเป็น เอ๊ะ จึงทำให้สระเอ๊ะที่นักเรียนอ่านมีระดับเสียงขึ้นสูง (↑) เพราะมีความไม่แน่ใจในการอ่าน ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของนักเรียนและครู กล่าวคือ นักเรียน ร้อยละ 53.33 ประสบปัญหาการออกเสียงสระประสมเสียงสั้น เพราะ ไม่ค่อยได้ยินบ่อยนัก โดยนักเรียนมักออกเสียงเพี้ยนไปจากเดิม อีกทั้งครูจำนวน 6 คน มีความคิดเห็นว่า สระประสมเสียงสั้นเป็นปัญหาในการออกเสียง เพราะออกเสียงยาก ซึ่งผู้วิจัยได้สังเกตจากการพูดคุยกับตัวอย่างประชากรจึงมีความเห็นพ้องกัน

3. ปัญหาการออกเสียงตัวสะกด จากผลการวิจัยพบว่า มาตราตัวสะกดแม่กก เป็นปัญหาต่อการออกเสียงมากที่สุด คือ มีความถี่ 98 จากความถี่ทั้งหมด 156 คิดเป็นร้อยละ 62.82 มีสาเหตุจากการแทรกแซงของภาษาที่หนึ่งด้านการออกเสียง ตามปกติแล้ว ตัวสะกดในภาษาไทยจะไม่ออกเสียงท้ายคำ แต่ตัวสะกดในภาษาอังกฤษจะมีการออกเสียงท้ายคำ ซึ่งสอดคล้องกับการสัมภาษณ์นักเรียน ร้อยละ 63.33 มักออกเสียงตัวสะกดแม่กก ท้ายคำเป็น / k / เหมือนในภาษาอังกฤษและสาเหตุที่มาตราตัวสะกดแม่กก เป็นมาตราที่นักเรียนมักมีการออกเสียงท้ายคำ อาจมีสาเหตุ ดังที่ พิณทิพย์ ทวยเจริญ (2521) ได้กล่าวว่า ตัวสะกด ก. / k / เป็นเสียงหยุด (stop) ไม่มีการปล่อยลมหายใจออกในเวลาออกเสียง (unexploded) ดังนั้นในตำแหน่งท้ายคำการออกเสียงเหล่านี้จึงมีการปิดของเส้นสายเสียงประกอบ (glottalization) แต่ในภาษาอังกฤษ การออกเสียง / k / ในตำแหน่งท้ายคำ จะมีการปล่อยลม (release) ตามออกมาด้วย เช่น รัก อ่านเป็น รั□=/ k / สุก อ่านเป็น สุ□=/ k / เด็ก อ่านเป็น เด็□=/ k / นก อ่านเป็น น□=/ k / มาก อ่านเป็น มา□=/ k / เป็นต้น

4. ปัญหาการออกเสียงวรรณยุกต์ จากผลการวิจัย พบว่า การออกเสียงวรรณยุกต์ในอักษรสูง เป็นปัญหาต่อการออกเสียงมากที่สุด คือ มีความถี่ 545 จากความถี่ทั้งหมด 966 คิดเป็นร้อยละ 56.48 มีสาเหตุจากการแทรกแซงของภาษาที่หนึ่งด้านการออกเสียง เพราะรูปคำในอักษรสูงเมื่อไม่มีรูปวรรณยุกต์จะออกเสียงเป็นเสียงจัตวา เช่น ผา แต่นักเรียนส่วนใหญ่จะออกเสียงเป็นอักษรต่ำเสียงสามัญ คือ พา เพราะ ระดับเสียงในภาษาอังกฤษจะใช้ระดับเสียงใดก็ได้ ความหมายไม่เปลี่ยน (พิณทิพย์ ทวยเจริญ, 2521) แต่ภาษาไทยจะมีเสียงวรรณยุกต์ที่กำหนดความหมายของคำเมื่อออกเสียงวรรณยุกต์ผิดจะส่งผลทำให้ความหมายของคำเปลี่ยนไป เช่น หาง อ่านเป็น ฮาง ของ อ่านเป็น คอง สุก อ่านเป็น ซุก หัว อ่านเป็น ฮั่ว สอน อ่านเป็น ซอน ส่วนการสัมภาษณ์นักเรียน ร้อยละ 73.33 มีปัญหาในการอ่านผันวรรณยุกต์อักษรสูงและ

อักษรต่ำ เพราะ เสียงกับรูปไม่ตรงกัน แต่นักเรียนจะผันอักษรสูงและอักษรต่ำเหมือนกับผันอักษรกลาง ซึ่งครูจำนวน 6 คน เห็นว่า การอ่านผันวรรณยุกต์อักษรต่ำเป็นปัญหา เพราะผันไม่ได้ทุกเสียง แต่นักเรียนพยายามผันให้เหมือนวิธีการผันอักษรกลาง จะเห็นได้ว่า จากการอ่านแบบทดสอบของนักเรียน และจากแบบสัมภาษณ์นักเรียนและครู มีความเห็นไม่สอดคล้องกัน เหตุเพราะ ครูผู้สอนและนักเรียนบางส่วนเห็นว่า อักษรต่ำมีการผันเสียงที่ไม่ตรงกับรูปวรรณยุกต์ โดยต่างกัน 2 เสียง น่าจะเป็นปัญหามาก แต่ในความเป็นจริงแล้ว คำที่นักเรียนอ่านในภาษาอังกฤษเมื่อขึ้นต้นประโยคบอกเล่า จะไม่ออกเสียงระดับสูง แต่มักออกเสียงระดับกลางซึ่งเป็นเสียงปกติ เมื่อนักเรียนเห็นคำในอักษรสูงที่ไม่มีรูปวรรณยุกต์บังคับ ก็จะอ่านเหมือนกับเสียงสามัญ ไม่ใช่เสียงจัตวาตามความถูกต้อง

จากปัญหาด้านการออกเสียงในคำ นักเรียนมีวิธีการแก้ปัญหาโดย เทียบเสียงกับภาษาอังกฤษ จะทำให้สามารถออกเสียงได้เร็วขึ้น ส่วนครูจำนวน 6 คน มีวิธีดำเนินการสอนทักษะการอ่านพยัญชนะและสระ โดยออกเสียงแล้วให้นักเรียนออกตาม และขณะสอน ครูจำนวน 4 คน จะใช้สื่อการสอนบางครั้ง โดยใช้ในช่วงเนื้อหาที่สอนมากที่สุด ซึ่งครูจำนวน 4 คน พอใจในผลสัมฤทธิ์ทางการออกเสียงในคำของนักเรียนระดับปานกลาง และจากการสอนนักเรียน ครูจำนวน 4 คน มีความคิดเห็นว่า สาเหตุของปัญหาการออกเสียงในคำของนักเรียนเกิดจากการสับสนในการออกเสียงภาษาไทยและภาษาอังกฤษ โดยนักเรียนมักใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน จึงละเลยต่อการศึกษาภาษาไทยไป ครูได้เสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหาการออกเสียงในคำไว้ คือ ให้นักเรียนออกเสียงตามหลายๆครั้ง ให้นักเรียนออกเสียงพยัญชนะ สระ ตัวสะกดทุกครั้งก่อนเข้าเรียน และฝึกที่บ้าน ครูต้องออกเสียงให้ชัดเพื่อนักเรียนจะได้ทำตามตัวอย่าง

5. ปัญหาการอ่านพยัญชนะต้น จากผลการวิจัยพบว่า พยัญชนะอักษรต่ำ เป็นปัญหาต่อการอ่านเป็นคำมากที่สุด คือ มีความถี่ 715 จากความถี่ทั้งหมด 1,113 คิดเป็นร้อยละ 64.24 มีสาเหตุจากการแทรกแซงของภาษาที่หนึ่งด้านไวยากรณ์ เช่น . เรียน อ่านเป็น เลียน ร้อง อ่านเป็น ล้อง รัก อ่านเป็น ลัก รับ อ่านเป็น ลับ ดังที่ เคนเวอร์ธี (Kenworthy , 1990) กล่าวถึงโอกาสในการฝึกออกเสียง และกลุ่มชนที่ผู้เรียนอาศัยอยู่รวมกัน หากผู้เรียนอยู่ในกลุ่มของผู้พูดเป็นอย่างไร ก็จะทำให้ผู้เรียนออกเสียงตามกลุ่มชนนั้น ซึ่งจากการที่ผู้วิจัยได้สนทนากับนักเรียน หรือแม้แต่นักเรียนสนทนากันเอง พวกเขาจะไม่คำนึงการออกเสียง ร. ล. มากนัก เพราะคำที่พูดกันจะอาศัยบริบทประกอบ ทำให้สามารถสื่อสารกันได้ ซึ่งครูจำนวน 4 คน แสดงความเห็นเกี่ยวกับ การสอนคำใหม่แก่นักเรียน และนักเรียนสามาถอ่านคำนั้นได้ อาจเป็นเพราะนักเรียนใช้เทียบกับสระเก่าที่เคยเรียนมา แต่สำเนียงที่อ่านจะเพี้ยนไปเล็กน้อย และครูยังมีข้อ

เสนอแนะว่า พยัญชนะ ร. นักเรียนมักอ่านเป็น ล. สอดคล้องกับการสัมภาษณ์นักเรียน ร้อยละ 63.33 สามารถอ่านคำหนึ่งๆได้ เพราะรู้จักคำนี้แล้ว และนักเรียนร้อยละ 46.67 มักใช้เสียงที่ใกล้เคียงกับคำที่อ่านแทนคำที่ถูกต้อง

6. ปัญหาการอ่านสระ จากผลการวิจัยพบว่า สระเดี่ยวเสียงยาว เป็นปัญหาต่อการอ่านเป็นคำมากที่สุด คือ มีความถี่ 132 จากความถี่ทั้งหมด 303 คิดเป็นร้อยละ 43.56 มีสาเหตุจากการแทรกแซงของภาษาที่หนึ่งด้านไวยากรณ์ อาจเกิดจากลักษณะเสียงสั้นยาว ในภาษาไทยเรานั้น ความสั้นยาวของเสียงสระมีความสำคัญมากและความสั้นยาวของเสียงเป็นลักษณะเฉพาะตัวของสระนั้นๆและมีหน้าที่ในด้านสรวิทยาด้วย (functional distinction) นั่นคือ สระสั้น หรือสระยาวในคำคู่หนึ่งๆจะทำให้ความหมายของคำแตกต่างกันไป (พิณทิพย์ ทวยเจริญ, 2521) ดังเช่น อาบ อ่านเป็น อับ จาน อ่านเป็น จัน ดาว อ่านเป็น เดา ลูก อ่านเป็น ลุก กราบ อ่านเป็น กลับ ผู้ อ่านเป็น พุด และอีกสาเหตุหนึ่งทางด้านไวยากรณ์ คือ รูปของสระที่มีลักษณะคล้ายกัน ได้แก่ เจอ อ่านเป็น เจือ เงิน อ่านเป็น เง็น แมว อ่านเป็น เมว ยืน อ่านเป็น ยีน เก่ง อ่านเป็น เก่า อีกทั้ง นักเรียนไม่มีความแม่นยำทางด้านการออกเสียงสระ จึงทำให้ออกเสียงสระไม่ถูกต้อง เช่น โดย อ่านเป็น ดวย น้อย อ่านเป็น แน้ว กวาด อ่านเป็น กวด ย้าย อ่านเป็น เย้ย เป็นต้น

7. ปัญหาการอ่านตัวสะกด จากผลการวิจัยพบว่า มาตราตัวสะกดแม่กง เป็นปัญหาต่อการอ่านเป็นคำมากที่สุด คือ มีความถี่ 16 จากความถี่ทั้งหมด 53 คิดเป็นร้อยละ 30.19 นักเรียนส่วนใหญ่อ่านตัวสะกดแม่กงผิดเป็นแม่เกย เช่น หาง อ่านเป็น หาย กลอง อ่านเป็น กลอย กาง อ่านเป็น กาย นั่ง อ่านเป็น นัย ขว้าง อ่านเป็น ควาย ยาง อ่านเป็น ย้อย ตรง อ่านเป็น ตราย เกง อ่านเป็น เก๊-ย การอ่านเพิ่มเสียงตัวสะกด จากผลการวิจัยพบว่า มาตราตัวสะกดแม่เกย เป็นปัญหาต่อการอ่านเพิ่มเสียงตัวสะกดมากที่สุด คือ มีความถี่ 22 จากความถี่ทั้งหมด 60 คิดเป็นร้อยละ 36.67 เช่น เฉอ อ่านเป็น กะเฉย กลัว อ่านเป็น กล้วย ล้อ อ่านเป็น ลอย การอ่านข้ามเสียงตัวสะกด จากผลการวิจัยพบว่า มาตราตัวสะกดแม่กง เป็นปัญหาต่อการอ่านข้ามเสียงตัวสะกดมากที่สุด คือ มีความถี่ 11 จากความถี่ทั้งหมด 47 คิดเป็นร้อยละ 23.40 เช่น งง อ่านเป็น โง หง่อ เก่ง อ่านเป็น เก่า น้อง อ่านเป็น น้า ยาง(ลบ) อ่านเป็น ยา จากปัญหาทั้งสามจะเห็นได้ว่า มีสาเหตุจากการแทรกแซงของภาษาที่หนึ่งด้านไวยากรณ์ นักเรียนอ่านตัวสะกดแม่กงเป็นแม่เกย หรือนักเรียนอ่านเพิ่มเสียงตัวสะกดแม่เกยหรือนักเรียนอ่านข้ามตัวสะกดแม่กง อาจเป็นเพราะ คำในภาษาอังกฤษส่วนหนึ่งมักมีพยัญชนะท้ายคำที่ออกเสียงเป็น (ย) อีกทั้งตัวสะกดแม่กง ยังเป็นเสียงขึ้นนาสิก นักเรียนมักไม่คุ้นเคยกับพยัญชนะ ง.

ไม่ว่าจะเป็นพยัญชนะต้น หรือตัวสะกดก็ตาม ดังนั้น นักเรียนจึงเลี่ยงการอ่านตัวสะกดแม่กงไปเป็นตัวอื่น โดยไม่คำนึงว่าความหมายจะเปลี่ยนหรือไม่

8. ปัญหาการอ่านวรรณยุกต์ จากผลการวิจัยพบว่า อักษรต่ำเสียงตรี เป็นปัญหาต่อการอ่านเป็นคำมากที่สุด คือ มีความถี่ 113 จากความถี่ทั้งหมด 348 คิดเป็นร้อยละ 32.47 มีสาเหตุจากการแทรกแซงของภาษาที่หนึ่งด้านไวยากรณ์ เช่น ท้า อ่านเป็น ทา ท่า ถ่า ค้า อ่านเป็น ค่า ขา ข่า น้อย อ่านเป็น นอย น่อย ย้าย อ่านเป็น ย่าย ยาย น้า อ่านเป็น น่า นา หนา ภาษาไทยมีการผันวรรณยุกต์ตามไตรยางศ์ คือ อักษรสูง อักษรกลาง และอักษรต่ำ กำชัย ทองหล่อ (2530) กล่าวว่า การที่จัดแยกพยัญชนะออกเป็นอักษร 3 หมู่นั้น ก็โดยถือเอาเสียงเป็นสำคัญ คือ พยัญชนะตัวใดพื้นเสียงที่ยังมิได้ผันด้วยรูปวรรณยุกต์ มีสำเนียงอยู่ในระดับสูง ก็จัดเป็นพวกอักษรสูง พยัญชนะตัวใดพื้นเสียงที่ยังมิได้ผันด้วยรูปวรรณยุกต์ มีสำเนียงอยู่ในระดับกลาง ก็จัดเป็นพวกอักษรกลาง พยัญชนะตัวใดพื้นเสียงที่ยังมิได้ผันรูปวรรณยุกต์ มีสำเนียงอยู่ในระดับต่ำ ก็จัดเป็นพวกอักษรต่ำ ที่เรียกว่าอักษรต่ำ น่าจะหมายถึงเสียงต่ำกว่าอักษร 2 พวกข้างต้น ลองว่าอักษรกลางกับอักษรต่ำเทียบกันดูจะรู้สึกในข้อนี้ เพราะลิ้นทำหน้าที่ต่างกัน ส่วนวิธีผันอักษร 3 หมู่ จะเห็นได้ว่า อักษรสูงกับอักษรกลางมีเสียงตรงกับรูปเสมอ แต่อักษรต่ำจะมีเสียงสูงกว่ารูปวรรณยุกต์หนึ่งขั้น เพราะเหตุที่อักษรต่ำมีเสียงไม่ตรงกับรูปวรรณยุกต์ กล่าวคือ รูปเอกเสียงโท รูปโทเสียงตรี จึงทำให้นักเรียนที่ไม่แม่นยำด้านการอ่านวรรณยุกต์สับสนกับการผันวรรณยุกต์ในอักษรต่ำ

9. ปัญหาการอ่านเพิ่มเสียงพยัญชนะต้น จากผลการวิจัยพบว่า การอ่านเพิ่มเสียง ห. นำ เป็นปัญหาต่อการอ่านเป็นคำมากที่สุด คือ มีความถี่ 42 จากความถี่ทั้งหมด 51 คิดเป็นร้อยละ 82.35 มีสาเหตุจากการแทรกแซงของภาษาที่หนึ่งด้านไวยากรณ์ การผันคำในภาษาไทยนั้น อักษรกลางสามารถผันได้ครบทั้ง 5 เสียง คือ กา ก่า ก้า ก๊า ก๋า ส่วนอักษรสูงผันได้ 3 เสียง คือ เสียงจัตวา เสียงเอก เสียงโท คือ ผา ผ่า ผ้า และอักษรต่ำผันได้ 3 เสียง คือ เสียงสามัญ เสียงโท เสียงตรี คือ พา พ่า พ้า เมื่ออักษรสูงไม่สามารถผันได้ครบทั้ง 5 เสียง จึงต้องนำอักษรต่ำคู่มาผันด้วย เช่น พา ผ่า ผ้า พ้า ผา ส่วนอักษรต่ำ จะเพิ่มอักษร ห.นำ ในกรณีที่ต้องการผันกับสระเสียงยาวให้ได้เสียงจัตวา เช่น หมา และกรณีที่ผันกับสระเสียงสั้น นักเรียนส่วนใหญ่เมื่อผันอักษรต่ำกับสระเสียงสั้นแล้วจะอ่านเป็นคำโดยเพิ่มเสียง ห.นำอักษรต่ำ เช่น คำว่า เยอะ อ่านเป็น เหยอะ ฟิ อ่านเป็น หริ รบ อ่านเป็น หลบ นะ อ่านเป็น หนะ เหตุเพราะว่า อักษรต่ำเมื่อประสมกับสระเสียงยาวไม่มีรูปวรรณยุกต์ จะออกเสียงเป็นเสียงสามัญ แต่หากคำในอักษรต่ำประสมกับสระเสียงสั้น ระดับเสียงจะสูงกว่าคำในอักษรต่ำที่ประสมกับสระเสียงยาว

10. ปัญหาการอ่านเพิ่มเสียงสระ จากผลการวิจัยพบว่า คำว่า เตรียม และ เครื่อง เป็นปัญหาต่อการอ่านเพิ่มเสียงสระมากที่สุด คือ มีความถี่ 3 จากความถี่ทั้งหมด 10 คิดเป็นร้อยละ 30.00 มีสาเหตุจากการแทรกแซงของภาษาที่หนึ่งด้านไวยากรณ์ นักเรียนมักเพิ่มเสียงในสระเอีย และสระเอือ ซึ่งจัดเป็นสระประสมเสียงยาว การประสมสระในภาษาอังกฤษมีหลักการประสมคือ พยัญชนะต้นอยู่หน้า ตามมาด้วยสระ และตัวสะกดอยู่ท้ายคำ ซึ่งเป็นรูปแบบที่ตายตัว แต่คำในภาษาไทยรูปสระอาจอยู่ระหว่างพยัญชนะต้นก็ได้ เช่น คำว่า เตรียม นักเรียนอ่านเป็น ตะเรียม เตเรียม เต๊เรียม เหตุเพราะ นักเรียนแบ่งคำออกจากกันโดยแยกพยัญชนะควบกล้ำ ตร- ออกจากกัน และเพิ่มสระที่เห็นว่าเหมาะสม เช่น สระอะ เพราะพยัญชนะที่ไม่ประวิสรรชนีย์จะออกเสียงเป็น อะ ส่วนการเพิ่มสระ เอ นั้น นักเรียนได้นำสระเอที่มีอยู่แล้วในคำมาอ่านเพิ่มอีกเสียงหนึ่ง เช่น คำว่า เครื่อง นักเรียนอ่านเป็น เค-รึ่ง เคร-อึ่ง เค-รือ เพราะ สระเอือ เกิดจากการประสมเสียงระหว่างสระอา กับ สระอือ แต่รูปสระเป็นในลักษณะ เอ-ือ ดังนั้นนักเรียนจึงอ่านออกเสียงดังที่กล่าวมาข้างต้น

11. ปัญหาการอ่านเพิ่มคำ จากผลการวิจัยพบว่า คำว่า เฉอ เป็นปัญหาต่อการอ่านเพิ่มคำมากที่สุด คือ มีความถี่ 17 จากความถี่ทั้งหมด 34 คิดเป็นร้อยละ 50.00 มีสาเหตุจากการแทรกแซงของภาษาที่หนึ่งด้านไวยากรณ์ นักเรียนเกิดการเลียนเสียงที่ได้ยินครั้งแรก ซึ่งอาจได้ยินจากสภาพแวดล้อม เช่น พ่อ แม่ จึงจดจำคำนี้มา แต่รับฟังมานั้นผู้ฟังอาจได้ยินการออกเสียงที่ไม่ค่อยชัดเจน เมื่อเห็นคำดังกล่าวจึงนำความรู้จากประสบการณ์เดิมมาใช้ จึงอ่านคำว่า ฉ. เฉอ เป็น ฉ.กะเฉย ส่วนคำว่า โรงเรียน นักเรียนมักคุ้นเคยกับคำนี้ เมื่ออ่านคำว่า เรียน นักเรียนจึงเพิ่มคำว่า โรง เข้าไปด้วย ซึ่งจากการสัมภาษณ์นักเรียน ร้อยละ 36.67 มักจะไม่ทราบว่าได้อ่านเพิ่มคำไปแล้ว เพราะเป็นความเคยชินในการใช้คำนั้นๆ โดยสอดคล้องกับครูจำนวน 4 คน ที่ให้เหตุผลในการอ่านเพิ่มคำของนักเรียนว่า เกิดจากการเคยชินในการพูด มักอ่านเพิ่มในส่วนต้นคำ

12. ปัญหาการอ่านข้ามเสียงพยัญชนะต้น จากผลการวิจัยพบว่า คำควบกล้ำ ล. เป็นปัญหาต่อการอ่านข้ามเสียงพยัญชนะต้นมากที่สุด คือ มีความถี่ 28 จากความถี่ทั้งหมด 60 คิดเป็นร้อยละ 46.67 มีสาเหตุจากการแทรกแซงของภาษาที่หนึ่งด้านไวยากรณ์ เช่น กลัว อ่านเป็น กัว กล้วย อ่านเป็น ก้วย คลาน อ่านเป็น คาน กลอง อ่านเป็น กอง คลอง อ่านเป็น คอง ปลา อ่านเป็น ปา เพลง อ่านเป็น เพง นักเรียนอ่านข้ามเสียงคำควบกล้ำ อาจเกิดจากนักเรียนไม่สะดวกในการออกเสียงควบกล้ำ แม้ว่าคำในภาษาอังกฤษจะมีคำที่ออกเสียงกล้ำกัน

แต่ลักษณะการออกเสียง และฐานกรณ์ของภาษาอังกฤษกับภาษาไทยแตกต่างกัน ดังนั้น นักเรียนจึงละเลยในการออกเสียงควบกล้ำไป

13. ปัญหาการอ่านข้ามเสียงสระ จากผลการวิจัยพบว่า สระอา ของคำว่า ขา และ ลา เป็นปัญหาต่อการอ่านข้ามเสียงสระมากที่สุด คือ มีความถี่ 1 จากความถี่ทั้งหมด 2 คิดเป็นร้อยละ 50.00 มีสาเหตุจากการแทรกแซงของภาษาที่หนึ่งด้านไวยากรณ์ นักเรียนอ่านคำว่า ขา ลา เป็นคำที่ไม่มีสระ คือ อ่านออกเสียงเป็นคำที่ไม่ประวิสรรชนีย์ ตามปกติแล้ว คำที่ไม่ประวิสรรชนีย์นั้นจะออกเสียงเบา ไม่เน้นพยัญชนะนั้นๆออกมาอย่างชัดเจน ซึ่งคำในภาษาอังกฤษจะเห็นได้มาก เช่น school จะออกเสียงว่า ขคูล (สอ เลถบุตร , 2526) ไม่ใช่ ขะคูล

14. ปัญหาการอ่านข้ามคำ จากผลการวิจัยพบว่า สระโอะ เป็นปัญหาต่อการอ่านข้ามคำมากที่สุด คือ มีความถี่ 5 จากความถี่ทั้งหมด 25 คิดเป็นร้อยละ 20.00 มีสาเหตุจากการแทรกแซงของภาษาที่หนึ่งด้านไวยากรณ์ อำไพ สุจริตกุล (2516) ได้กล่าวถึงปัญหาของการอ่านข้ามว่า จะทำให้เสียความ เพราะ บางทีจะข้ามส่วนที่สำคัญในประโยคไป การอ่านข้ามคำนั้นอาจเกิดจากนักเรียนอ่านคำนั้นๆไม่ได้ จึงไม่ต้องการอ่าน โดยไม่คำนึงถึงความสมบูรณ์ของบริบทในข้อความ ซึ่งสอดคล้องกับการสัมภาษณ์นักเรียน ร้อยละ 43.33 ให้เหตุผลว่า อ่านคำนั้นไม่ได้จึงต้องข้ามไป และครูจำนวน 3 คน ให้ความเห็นว่า คำนั้นอาจยากเกินไป และสะกดไม่ถูก จึงข้ามคำไป อีกทั้ง อาจเกิดจากการเคลื่อนที่ของสายตา โดยผู้ที่มีช่วงสายตาแคบจะอ่านได้ช้า เนื่องจากต้องกวาดสายตาตลอดเวลา (ปรีชา หิรัญประดิษฐ์, 2532) ทำให้กล้ามเนื้อตาทำงานหนัก เกิดความอ่อนล้า ซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ข้ามคำ เพื่อต้องการจะอ่านให้เสร็จสิ้นอย่างเร็ว

15. ปัญหาการอ่านสลับที่อักษรในคำ จากผลการวิจัยพบว่า คำว่า ปาก กัน นิด และแกงป่า เป็นปัญหาต่อการอ่านสลับที่อักษรในคำมากที่สุด คือ มีความถี่ 1 จากความถี่ทั้งหมด 4 คิดเป็นร้อยละ 25.00 มีสาเหตุจากการแทรกแซงของภาษาที่หนึ่งด้านคำศัพท์ แฮร์ริส (Harris , 1956) เรียกปัญหาในการอ่านเป็นคำชนิดนี้ว่า การอ่านกลับคำทั้งหมด (whole - word reversals) เช่น คำว่า saw อ่านเป็น was เช่นเดียวกับผลการวิจัยครั้งนี้ คือ คำว่า ปาก อ่านเป็น กาป กัน อ่านเป็น นัก นิด อ่านเป็น ดิน แกงป่า อ่านเป็น แปงก่า ซึ่งเกิดจากสายตาทำงานสับสน (อำไพ สุจริตกุล, 2516) ทำให้สายตาย้อนกลับไปอ่านพยัญชนะต้นอีกครั้งหลังจากสายตาผ่านไปยังตัวสะกดแล้ว จึงทำให้การบันทึกคำของระบบสมองทำงานสลับตำแหน่งกัน เห็นได้จากการสัมภาษณ์นักเรียนร้อยละ 23.33 แสดงความคิดเห็นถึงปัญหาการอ่านอักษรสลับที่ในคำว่า มักกวาดสายตาเร็วเกินไป จึงประสมคำตามที่สมองรับรู้ คือ สลับกันระหว่างพยัญชนะต้นกับตัว

สะกด ส่วนครูจำนวน 4 คน แสดงความเห็นถึงสาเหตุการอ่านอักษรสลับที่ในคำว่า เกิดการสะกดสับสนระหว่างพยัญชนะต้นกับตัวสะกด จึงเกิดการอ่านสลับที่กัน

16. ปัญหาการอ่านเป็นคำอื่น จากผลการวิจัยพบว่า คำว่า ฉัน เป็นปัญหาต่อการอ่านเป็นคำอื่นมากที่สุด คือ มีความถี่ 15 จากความถี่ทั้งหมด 275 คิดเป็นร้อยละ 5.46 มีสาเหตุจากการแทรกแซงของภาษาที่หนึ่งด้านคำศัพท์ เพราะ โครงสร้างคำในภาษาไทยประกอบด้วยพยัญชนะต้นอักษร 3 หมู่ สระ ตัวสะกด และวรรณยุกต์ ที่ทำให้คำหนึ่งๆมีความหมายต่างกันไป เช่น พยัญชนะต้นอักษร 3 หมู่ ได้แก่ คำว่า ฉัน อ่านเป็น ชั้น เฉย อ่านเป็น เชย ขาว อ่านเป็น คาว ฟัน อ่านเป็น ฝัน ด้านสระ ได้แก่ คำว่า เจอ อ่านเป็น เจือ หอย อ่านเป็น หาย ส่ง อ่านเป็น สั่ง ตรง อ่านเป็น ตรอง เกาะ อ่านเป็น เกา หัวเช่า อ่านเป็น หิวข้าว ด้านตัวสะกด ได้แก่ คำว่า อ่าง อ่านเป็น อ่าน น้อย อ่านเป็น น้อง หาง อ่านเป็น หาย สอน อ่านเป็น สอง ลูก อ่านเป็น ลุง สาร อ่านเป็น สาว ด้านวรรณยุกต์ ได้แก่ คำว่า ใช้ อ่านเป็น ใช่ ขว้าง อ่านเป็น ขวาง เข้า อ่านเป็น เข่า ล้อ อ่านเป็น ล่อ นักเรียนยังประสบปัญหาการสับสนทางโครงสร้างของคำในภาษาไทย จึงทำให้นักเรียนอ่านเป็นคำอื่น และอีกประการหนึ่งคือ นักเรียนมีประสบการณ์เดิมในด้านนั้นๆ เมื่ออ่านคำ หากพบคำที่มีลักษณะรูปร่างคล้ายคำที่เคยพบเห็นมาแล้วก็จะอ่านเป็นคำนั้น เช่น เสื่อขาด อ่านเป็น เสือกัด กลัว อ่านเป็น กล้วย ม้า อ่านเป็น หมา หรืออ่านเนื้อเรื่องแล้วเชื่อมโยงกับชีวิตตนเอง เช่น คำว่า ผู้โดยสาร อ่านเป็น นักเรียน สวัสดี อ่านเป็น สวยดี เป็นต้น สอดคล้องกับการสัมภาษณ์ ครูจำนวน 5 คน แสดงความคิดเห็นถึงการอ่านเป็นคำอื่นว่า อาจเกิดจากการออกเสียงเป็นภาษาอังกฤษ เช่น สาม อ่านเป็น ซาม หรืออีกกรณีคือ ใช้ตามภาษาพูดที่นักเรียนเคยได้ยินมา เช่น เขา อ่านเป็น เค้า

จากการสัมภาษณ์นักเรียน ถึงวิธีการแก้ปัญหาการอ่านเป็นคำ โดยจะนึกถึงคำที่มีรูปร่างคล้ายกัน เพราะจะจำเสียงของคำที่เคยอ่านได้ ทำให้สามารถอ่านคำที่เราพบได้ง่ายขึ้น ส่วนครูได้เสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหาการอ่านเป็นคำไว้ คือ อ่านบ่อยๆ และฝึกเขียนไทย ให้นักเรียนอ่านทีละคน ให้นักเรียนดูบัตรคำและทราบความหมายของคำนั้น

17. ปัญหาการอ่านโดยครูชี้แนะ จากผลการวิจัยพบว่า สระเออ เป็นปัญหาต่อการอ่านโดยครูชี้แนะมากที่สุด คือ มีความถี่ 8 จากความถี่ทั้งหมด 50 คิดเป็นร้อยละ 16.00 มีสาเหตุจากการแทรกแซงของภาษาที่หนึ่งด้านคำศัพท์ คำในภาษาอังกฤษนั้น จะคงรูปสระไว้เสมอเมื่อประกอบเป็นคำแล้ว นักเรียนไม่สับสนทางการประสมคำ แต่นักเรียนที่มีปัญหาส่วนใหญ่เกิดจากความไม่แน่ใจในคำที่อ่าน เช่น สระเออ มักจะอ่านเป็นสระอื่นๆประมาณ 2 - 3 ครั้ง จนกว่าจะแน่ใจว่าใช่ หรือบางครั้งก็จะให้ครูช่วยบอกแนวทางของคำ โดยผู้วิจัยกับนักเรียนจะมีปฏิสัมพันธ์กัน

ตลอด ส่วน สระเออ นั้น จัดได้ว่าเป็นสระเดี่ยวเสียงยาว คำที่พบมักอยู่ในรูปของคำที่มีตัวสะกด ตามปกติแล้ว คำในสระเออที่มีตัวสะกดจะมีกฎในการลดรูป แปลงรูป จึงทำให้นักเรียนไม่คุ้นเคยกับรูปเดิมของสระเออ

18. ปัญหาการอ่านไม่ได้ จากผลการวิจัยพบว่า สระเออะ เป็นปัญหาต่อการอ่านไม่ได้มากที่สุด คือ มีความถี่ 10 จากความถี่ทั้งหมด 135 คิดเป็นร้อยละ 7.41 มีสาเหตุจากการแทรกแซงของภาษาที่หนึ่งด้านคำศัพท์ ซึ่ง ปรีชา หิรัญประดิษฐ์ (2532) ได้เสนอขั้นตอนแรกของกระบวนการอ่าน คือ การรับรู้คำ หมายถึง การรู้จัก และจำรูปคำได้ สามารถออกเสียงอ่านได้ แต่จากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนอ่านออกเสียง สระเออะ ไม่ได้ เนื่องจาก สายตาของนักเรียนจับนิ่งคำนั้นๆนานเกินกว่า 7 วินาที และไม่มีปฏิสัมพันธ์กับครู เงียบหายไป ทั้งนี้นักเรียนพยายามจะระลึกการออกเสียงคำนั้น อาจเป็นเพราะ จำรูปคำไม่ได้ สะกดตัวไม่ถูก (บันลือ พฤกษะวัน , 2522) จึงไม่สามารถอ่านคำนั้นได้

19. ปัญหาการเชื่อมเสียงระหว่างคำ จากผลการวิจัยพบว่า คำว่า ชาลาเปา และ นาฬิกา เป็นปัญหาต่อการเชื่อมเสียงระหว่างคำมากที่สุด คือ มีความถี่ 1 จากความถี่ทั้งหมด 2 คิดเป็นร้อยละ 50.00 มีสาเหตุจากการแทรกแซงของภาษาที่หนึ่งด้านคำศัพท์ ตามปกติคำในภาษาไทยจะอ่านเป็นพยางค์ๆไม่มีการเชื่อมเสียงระหว่างพยางค์หรือคำ แต่คำในภาษาอังกฤษนั้น นักเรียนส่วนใหญ่มักใช้การเชื่องเสียงต่อระหว่างคำ ซึ่งได้รับอิทธิพลจากเสียงข้างเคียง ในกรณีนี้ จากการวิจัยพบว่า คำว่า ชาลาเปา นักเรียนอ่านเป็น ชาล-อ(ะ)-เปา นาฬิกา นักเรียนอ่านเป็น นาฬ์-อ(ะ)-กา จัดอยู่ในประเภทเอ็ลลิชั่น (elision) คือ ในระหว่างคำ (word boundaries) อาจมีเสียงหนึ่งเสียงใดขาดหายไป (พิณทิพย์ ทวยเจริญ , 2521) โดยคำว่า ชาลาเปา นักเรียนอ่านออกเสียง ลา เป็น อ(ะ) อยู่ในลำคอไม่เปล่งเสียงออกมาชัดเจน เช่นเดียวกับคำว่า นาฬิกา นักเรียนอ่านออกเสียง ฬิ เป็น อ(ะ) โดยตัด สระอิ ออกไป จากการสัมภาษณ์นักเรียน ร้อยละ 60.00 เห็นว่า ตนเองไม่เคยใช้ทำนองเสียง และการเชื่อมเสียงระหว่างคำ ส่วนครูจำนวน 3 คน ให้ความเห็นว่า นักเรียนเคยใช้ทำนองเสียงของภาษาอังกฤษกับข้อความภาษาไทยบางครั้ง ซึ่งอาจส่งผลทำให้ความหมายเปลี่ยนไป และครูจำนวน 4 คน เห็นว่า บางครั้งนักเรียนอ่านข้อความภาษาไทยโดยมีการเชื่อมเสียงระหว่างคำ จะเห็นได้ว่า ผลของการสัมภาษณ์นักเรียนและครูไม่สอดคล้องกัน อาจเป็นเพราะ นักเรียนเป็นผู้ส่งสาร ทำให้มีความเคยชินและไม่ได้สังเกตตนเองว่ามีการเชื่อมเสียงระหว่างคำหรือไม่ ซึ่งต่างจากครูที่เป็นผู้รับสาร กล่าวคือ ได้ฟังการอ่านของนักเรียนจึงเห็นปัญหาดังกล่าว

20. ปัญหาการแบ่งคำในข้อความ จากผลการวิจัยพบว่า คำว่า พี่น้อง มีรถ และผ่าฟืน เป็นปัญหาต่อการแบ่งคำในข้อความมากที่สุด คือ มีความถี่ 1 จากความถี่ทั้งหมด 3 คิดเป็นร้อยละ 33.33 มีสาเหตุจากการแทรกแซงของภาษาที่หนึ่งด้านคำศัพท์ ข้อความที่นักเรียนอ่านออกเสียง พบว่า พี่น้อง อ่านเป็น พีน น้อง มีรถ อ่านเป็น มีร รถ ผ่าฟืน อ่านเป็น ผ้าฟ ฝัน ซึ่ง โยริโอะ (Yorio , 1971) กล่าวถึงปัญหาที่เกิดขึ้นในการอ่านภาษาที่สองมีสาเหตุมาจากนักเรียนไม่สามารถทำนายหรือเลือกตัวชี้แนะ (cues) ที่จะมาช่วยสร้างความเข้าใจในการอ่านได้ อันเป็นผลมาจากการที่นักเรียนมีข้อจำกัดของความรู้ในตัวภาษานั้น และพัฒนาการทางด้านภาษายังไม่สมบูรณ์ จึงทำให้กลไกในกระบวนการอ่านทำงานอย่างไม่เป็นไปโดยอัตโนมัติ (automatic level) ดังเช่นการอ่านภาษาแม่ของนักเรียน ซึ่งนักเรียน ร้อยละ 36.67 เห็นว่า การแบ่งคำในข้อความเป็นปัญหาการอ่าน เพราะจะทำให้อ่านไม่เข้าใจความหมาย ส่วนครูจำนวน 3 คน แสดงความคิดเห็นว่า เป็นปัญหาพอสมควร โดยเกิดจากนักเรียนไม่เข้าใจความหมาย อ่านคำไม่ได้ และนักเรียนตั้งใจอ่านให้ถูกโดยไม่ดูความหมาย จึงทำให้นักเรียนแบ่งคำในข้อความไม่ถูกต้อง

21. ปัญหาการอ่านซ้ำคำในข้อความ จากผลการวิจัยพบว่า คำว่า อีเก้ง เป็นปัญหาต่อการอ่านซ้ำคำในข้อความมากที่สุด คือ มีความถี่ 9 จากความถี่ทั้งหมด 132 คิดเป็นร้อยละ 6.82 มีสาเหตุจากการแทรกแซงของภาษาที่หนึ่งด้านคำศัพท์ จากทฤษฎีของแล็พ และ ฟลัด (Lapp and Flood , 1978) เกี่ยวกับการจัดลำดับข้อความ โดยกล่าวว่า เมื่อผู้อ่านรับข่าวสารแล้วนำไปเปรียบเทียบกับประสบการณ์เดิมเป็นความรู้ใหม่ ถ้าไม่ตรงกับข้อมูลจากประสบการณ์เดิม ก็จะอ่านข้อความซ้ำ จากนั้น สมองจะบันทึกความเข้าใจเกี่ยวกับรูปร่างของคำและความหมายไว้ในการอ่านคำซ้ำๆนั้น อาจเกิดจากการนึกเปรียบเทียบกับคำที่เคยเรียนรู้มาแล้ว จึงอ่านคำก่อนหน้าคำที่จะอ่านต่อไปซ้ำหลายครั้งเพื่อระลึกคำต่อไป และจะได้อ่านคำนั้นต่อเนื่องเป็นข้อความที่สมบูรณ์

จากการสัมภาษณ์นักเรียน เกี่ยวกับการแก้ปัญหาการอ่านข้อความ เมื่อพบข้อความที่จะอ่าน ควรประสมคำก่อนแล้วค่อยอ่านออกมา แต่จะทำให้อ่านช้ากว่าเดิม ส่วนครูจำนวน 3 คน ได้แนะนำแนวการสอนว่า ควรให้นักเรียนอ่านข้อความใหม่ประมาณ 3 - 8 คำ อีกทั้งครูจำนวน 4 คน จัดให้มีการประเมินผลการอ่าน โดยให้อ่านทีละคนจากแบบทดสอบ ครูได้เสนอแนะแนวทางการแก้ไขปัญหาการอ่านข้อความว่า ควรอธิบายความหมายของข้อความก่อน เพื่อจะได้แบ่งวรรคตอนได้ถูก ให้นักเรียนอ่านทีละคน หากอ่านผิดครูแก้ไขทันที ฝึกอ่านข้อความสั้นๆ และอ่านซ้ำๆก่อนจึงค่อยเพิ่มคำให้มากขึ้น

22. ปัญหาการอ่านสะกดพยัญชนะต้น จากผลการวิจัยพบว่า พยัญชนะต้นอักษรสูงเป็นปัญหาต่อการอ่านสะกดคำมากที่สุด คือ มีความถี่ 97 จากความถี่ทั้งหมด 176 คิดเป็นร้อยละ 55.11 มีสาเหตุจากการแทรกแซงของภาษาที่หนึ่งด้านการสะกดคำ นักเรียนส่วนใหญ่มักจะอ่านสะกดพยัญชนะอักษรสูงเป็นพยัญชนะอักษรต่ำคู่ ได้แก่ ส. อ่านสะกดเป็น ซอ ถ. อ่านสะกดเป็น ทอ ผ. อ่านสะกดเป็น พอ ฉ. อ่านสะกดเป็น ชอ ฝ. อ่านสะกดเป็น ฟอ และ พอ ข. อ่านสะกดเป็น คอ ห. อ่านสะกดเป็น ฮอ นักเรียนไม่แม่นยำในการออกเสียงพยัญชนะ แม้ว่าจะจำรูปพยัญชนะได้ ซึ่งจะส่งผลต่อการอ่านเป็นคำ และข้อความ เพราะพยัญชนะภาษาไทยจะมีระบบไตรยางศ์ คือ อักษรสูง อักษรกลาง และอักษรต่ำ แต่พยัญชนะภาษาอังกฤษจะไม่มีระดับเสียงเช่นนั้น ซึ่งจากการสัมภาษณ์นักเรียน ร้อยละ 66.67 ประสบปัญหาการอ่านสะกดคำจากอักษรสูงและอักษรต่ำ เพราะ สลับเสียงสูง-ต่ำกัน (เช่น ผ. อ่านสะกดเป็น พอ) ส่วนครูจำนวน 6 คน เห็นว่า นักเรียนประสบปัญหาการอ่านสะกดพยัญชนะต้นเป็นอื่นจากบทอ่าน อีกทั้งในการอ่านสะกดคำที่ใช้พยัญชนะควบกล้ำ เช่น ร. นักเรียนมักอ่านเป็น ล. แต่นักเรียนร้อยละ 36.67 อ่านสะกดคำตามอักษรที่ปรากฏเห็น และนักเรียนร้อยละ 43.33 เมื่อพบพยัญชนะควบกล้ำกับสระจะอ่านในลักษณะเรียงกันไป เพราะ เป็นคำที่รู้จักแล้ว สาเหตุอีกประการหนึ่งคือการแทรกแซงของภาษาที่หนึ่งด้านคำศัพท์ นักเรียนบางส่วนอ่านสะกดคำเป็นพยัญชนะตัวอื่นที่มีรูปลักษณะคล้ายกัน ได้แก่ ผ. อ่านสะกดเป็น ฝอ ฉ. อ่านสะกดเป็น จอ ห. อ่านสะกดเป็น ทอ ซึ่งอาจเกิดจากการที่นักเรียนจดจำรูปพยัญชนะ (configuration clues) ได้เป็นบางส่วนของพยัญชนะ แต่ไม่สามารถจำความแตกต่างของพยัญชนะนั้นๆได้

23. ปัญหาการอ่านสะกดสระ จากผลการวิจัยพบว่า สระเดี่ยวเสียงสั้น เป็นปัญหาต่อการอ่านสะกดคำมากที่สุด คือ มีความถี่ 80 จากความถี่ทั้งหมด 201 คิดเป็นร้อยละ 39.80 มีสาเหตุจากการแทรกแซงของภาษาที่หนึ่งด้านการสะกดคำ ตามปกติ สระในภาษาอังกฤษจะปรากฏรูปในคำนั้นๆ แต่สระในภาษาไทยเมื่อมีตัวสะกดจะมีกฎของการคงรูป ลดรูป และแปลงรูป เช่นสระเอะ เมื่อมีตัวสะกดจะคงรูป เ- ไว้ และเปลี่ยน อะ เป็น ไม้ไต่คู้ ได้แก่ ป.+เอะ+ด. = เป็ด หรือสระโอะ เมื่อมีตัวสะกดจะลดรูปโอะ แล้วนำตัวสะกดมาต่อท้ายพยัญชนะต้นเลย ได้แก่ น.+โอะ+ก. = นก อีกทั้งรูปสระบางตัวจะเกิดจากการนำสระ 2 ชนิดมาผสมกัน เช่น สระเออะ มาจาก เอ-อะ หากนักเรียนไม่มีความแม่นยำในกฎการใช้สระ เมื่อสะกดคำนั้นๆ นักเรียนจะสะกดตามการรับรู้ทางสายตาเท่านั้น ซึ่งครูจำนวน 6 คน เห็นว่า นักเรียนประสบปัญหาการอ่านสะกดสระเป็นอื่นจากบทอ่าน โดยสอดคล้องกับการสัมภาษณ์นักเรียน ร้อยละ 60.00 ประสบปัญหาการอ่านสระเดี่ยวที่ไม่มีตัวสะกด เพราะสระบางตัวมีรูปคล้ายสระอื่น ส่วนสระประสมที่ไม่มี

ตัวสะกดนั้น นักเรียนร้อยละ 56.67 ประสบปัญหา เพราะมีรูปสระต่างๆปรากฏในสระนั้นๆมาก จนไม่ทราบว่าจะอ่านสะกดว่าอย่างไร

24. ปัญหาการอ่านสะกดตัวสะกด จากผลการวิจัยพบว่า มาตราตัวสะกดแม่กง และแม่กบ เป็นปัญหาต่อการอ่านสะกดคำมากที่สุด คือ มีความถี่ 4 จากความถี่ทั้งหมด 10 คิดเป็นร้อยละ 40.00 มีสาเหตุจากการแทรกแซงของภาษาที่หนึ่งด้านการสะกดคำ โดยการรับรู้พยัญชนะทางสายตากับการระลึกพยัญชนะไม่สอดคล้องกัน เช่น ตัวสะกด ป. อ่านสะกดเป็น บอ ตัวสะกด พ. อ่านสะกดเป็น ผอ แม้ว่าตัวสะกดที่นักเรียนสะกดผิดจะอยู่ในมาตราตัวสะกดแม่กบเช่นเดียวกัน แต่จะส่งผลถึงการเขียนในภายหน้า ส่วนนักเรียนอ่านสะกดตัวสะกด ง. เป็น ยอ อาจเป็นเพราะ พยัญชนะ ง. จะไม่มีในภาษาอังกฤษ จึงทำให้นักเรียนเกิดการเลี่ยงเสียงเป็นพยัญชนะอื่นที่คิดว่ามีเสียงใกล้เคียงกัน ผู้วิจัยได้ให้ตัวอย่างประชากรอ่านคำที่มีพยัญชนะต้นเป็น ง. (งาน) นักเรียนก็จะอ่านเป็น ยาน ส่วนครูจำนวน 6 คน เห็นว่า นักเรียนประสบปัญหาการอ่านสะกดตัวสะกดเป็นอื่นจากบทอ่าน ซึ่งไม่สอดคล้องกับนักเรียนทุกคนที่เห็นว่า ตัวสะกดไม่เป็นปัญหาทางการอ่านสะกดคำ

25. ปัญหาการอ่านละกดวรรณยุกต์ จากผลการวิจัยพบว่า คำในรูปวรรณยุกต์ไม้เอก เป็นปัญหาต่อการอ่านสะกดคำมากที่สุด คือ มีความถี่ 1 จากความถี่ทั้งหมด 1 คิดเป็นร้อยละ 100.00 มีสาเหตุจากการแทรกแซงของภาษาที่หนึ่งด้านการสะกดคำ นักเรียนเกิดความสับสนทางการรับรู้ทางสายตาและไม่แม่นยำด้านรูปวรรณยุกต์ อีกทั้ง ยังสับสนระหว่างกฎในการผันคำอักษรสูง และอักษรต่ำ ที่รูปวรรณยุกต์ผันไม่ตรงกับเสียง

26. ปัญหาการอ่านสะกดเพิ่มสระ จากผลการวิจัยพบว่า สระเดี่ยวเสียงยาว และสระประสมเสียงยาว เป็นปัญหาต่อการอ่านสะกดเพิ่มสระมากที่สุด คือ มีความถี่ 4 จากความถี่ทั้งหมด 11 คิดเป็นร้อยละ 36.36 มีสาเหตุจากการแทรกแซงของภาษาที่หนึ่งด้านการสะกดคำตามปกติแล้ว เมื่อนักเรียนสะกดคำในภาษาอังกฤษ นักเรียนจะสะกดตามการรับรู้ทางสายตา (Hoffmann , 1991) ดังนั้น นักเรียนจึงนำกฎของการสะกดคำในภาษาอังกฤษมาใช้กับการสะกดคำในภาษาไทย โดยอ่านสะกดทุกตัวและไม่คำนึงถึงรูปสระเดิมที่เป็นอยู่จริง เช่น เออะ อ่านสะกดเป็น เอ-อะ เอือ อ่านสะกดเป็น เอ-อือ เป็นต้น

27. ปัญหาการอ่านสะกดเพิ่มอักษรท้ายคำ จากผลการวิจัยพบว่า คำว่า มือ เป็นปัญหาต่อการอ่านสะกดเพิ่มอักษรท้ายคำมากที่สุด คือ มีความถี่ 6 จากความถี่ทั้งหมด 13 คิดเป็นร้อยละ 46.15 มีสาเหตุจากการแทรกแซงของภาษาที่หนึ่งด้านการสะกดคำ ส่วนใหญ่แล้วเสียงสระมักประกอบไปด้วยเสียงพยัญชนะ อ. เช่น สระอา สระอู สระอือ สระเออ เพื่อง่าย

ต่อการออกเสียง แต่สระอือ มีกฎในการประสมคำโดยไม่มีตัวสะกดว่า จะต้องเพิ่ม อ. ต่อท้ายพยัญชนะต้น เช่น ม.+อื = มือ ดังนั้น นักเรียนจึงอ่านสะกดเพิ่มพยัญชนะ อ. ท้ายคำ เพราะเข้าใจว่าเป็นตัวสะกด

28. ปัญหาการอ่านสะกดข้ามพยัญชนะต้น จากผลการวิจัยพบว่า พยัญชนะต้นควบกล้ำ กว. เป็นปัญหาต่อการอ่านสะกดข้ามพยัญชนะต้นมากที่สุด คือ มีความถี่ 1 จากความถี่ทั้งหมด 1 คิดเป็นร้อยละ 100.00 มีสาเหตุจากการแทรกแซงของภาษาที่หนึ่งด้านการสะกดคำ นักเรียนสะกดคำว่า กว-า-ง เป็น ก-า-ง เพราะ เป็นคำที่นักเรียนคุ้นเคยอยู่แล้ว ประกอบกับสายตาที่เคลื่อนไปเร็วกว่าการอ่านสะกดคำนั้นออกมา จึงส่งผลให้อ่านสะกดข้ามพยัญชนะต้นควบกล้ำไป

29. ปัญหาการอ่านสะกดข้ามสระ จากผลการวิจัยพบว่า คำว่า รวม เป็นปัญหาต่อการอ่านสะกดข้ามสระมากที่สุด คือ มีความถี่ 8 จากความถี่ทั้งหมด 9 คิดเป็นร้อยละ 88.89 มีสาเหตุจากการแทรกแซงของภาษาที่หนึ่งด้านการสะกดคำ สระในภาษาไทย เมื่อมีการประสมกับตัวสะกด จะมีกฎของการคงรูป ลดรูป และแปลงรูป ในส่วนของคำว่า รวม จะเห็นได้ว่าหากแยกส่วนประกอบในคำจะอ่านสะกดว่า ร.+อัว+ม. = รวม แต่กฎของสระอัวเมื่อมีตัวสะกดจะต้องลดรูป คือ ลดไม้หันอากาศ และคง ว. ไว้ ดังนั้น นักเรียนจึงเข้าใจว่า ว. เป็นพยัญชนะตัวหนึ่งในคำ จึงอ่านสะกดตามรูปที่เห็นโดยไม่คำนึงว่า ในคำหนึ่งๆจะต้องมีส่วนประกอบของคำอย่างน้อยที่สุด คือ พยัญชนะต้น และสระ

30. ปัญหาการอ่านสะกดเพิ่มพยัญชนะต้น และปัญหาการอ่านสะกดข้ามตัวสะกด จากผลการวิจัยพบว่า คำว่า ดาว เป็นปัญหาต่อการอ่านสะกดเพิ่มพยัญชนะต้น และการอ่านสะกดข้ามตัวสะกดมากที่สุด คือ มีความถี่ 1 จากความถี่ทั้งหมด 1 คิดเป็นร้อยละ 100.00 มีสาเหตุจากการแทรกแซงของภาษาที่หนึ่งด้านการสะกดคำ จะเห็นได้ว่า นักเรียนอ่านสะกดเพิ่มพยัญชนะต้น โดยนำตัวสะกด ว. ไปอ่านเพิ่มเป็นคำควบกล้ำกับพยัญชนะ ด. จึงทำให้พยัญชนะ ว. ที่อยู่ในตำแหน่งของตัวสะกดนั้น เปลี่ยนหน้าที่ไปเป็นพยัญชนะต้นควบกล้ำไป อีกทั้งอ่านสะกดพยัญชนะ ด. เป็น คอ จึงอ่านสะกด ดาว เป็น ค.+ว.+อา = ควา ในการอ่านสะกดเพิ่มพยัญชนะต้นและข้ามตัวสะกดนั้น อาจเกิดจากสายตาของนักเรียนที่อ่านกลับไปกลับมาทำให้สลับอักษรกัน

31. ปัญหาการสร้างระบบสระใหม่ จากผลการวิจัยพบว่า สระเอาะ เป็นปัญหาต่อการอ่านสะกดคำมากที่สุด คือ มีความถี่ 2 จากความถี่ทั้งหมด 5 คิดเป็นร้อยละ 40.00 มีสาเหตุจากการแทรกแซงของภาษาที่หนึ่งด้านการสะกดคำ กล่าวคือ นักเรียนจะนำตัวสะกดมาผนวกกับสระแทนที่จะอ่านสะกดเป็นพยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด เช่น คำว่า แมว นักเรียนจะอ่าน

สะกดเป็น ม.+แอว = แมว เพราะคำในภาษาอังกฤษรูปสระจะคงที่ตายตัว และตำแหน่งการวางสระจะอยู่หลังพยัญชนะต้น แต่สระในภาษาไทยนั้น ตำแหน่งการวางรูปสระจะวางหน้าหลัง หรือบางครั้งอาจเปลี่ยนรูปหรือลดรูป ทำให้นักเรียนยึดกฎการอ่านสะกดสระแบบภาษาที่หนึ่ง

32. ปัญหาการสร้างระบบสะกดคำใหม่ จากผลการวิจัยพบว่า คำว่า รวม เป็นปัญหาต่อการสะกดคำมากที่สุด คือ มีความถี่ 8 จากความถี่ทั้งหมด 48 คิดเป็นร้อยละ 16.67 มีสาเหตุจากการแทรกแซงของภาษาที่หนึ่งด้านการสะกดคำ ซึ่งนักเรียนมีรูปแบบการสร้างระบบสะกดคำใหม่ ได้แก่ สะกดตามการรับรู้ทางสายตาจากซ้ายไปขวา (จัดว่าเป็นปัญหามากที่สุด) สะกดคำจากพยัญชนะทุกตัวที่ประกอบเป็นคำก่อน แล้วตามด้วยสระ วรรณยุกต์ โดยไม่มีตัวสะกด สะกดคำจากพยัญชนะทุกตัวที่ประกอบเป็นคำก่อน แม้ว่าพยัญชนะบางตัวจะมาจากสระลดรูป เป็นต้น โดยที่นักเรียนยึดหลักการสะกดคำจากภาษาที่หนึ่ง คือ พยัญชนะบางตัวสามารถเป็นสระได้ และเมื่อสะกดคำนั้นๆก็ยังคงเป็นเสียงพยัญชนะนั้นๆ นั่นเอง เช่น รวม (รอ-อัว-มอ) อ่านสะกดเป็น ร-ว-ม

33. ปัญหาการไม่รวมเสียงเป็นคำก่อนประสมวรรณยุกต์ จากผลการวิจัยพบว่า การไม่รวมเสียงของคำว่า เวน เป็นปัญหาต่อการอ่านสะกดคำมากที่สุด คือ มีความถี่ 29 จากความถี่ทั้งหมด 317 คิดเป็นร้อยละ 9.15 มีสาเหตุจากการแทรกแซงของภาษาที่หนึ่งด้านการสะกดคำ ภาษาอังกฤษนั้น คำหนึ่งๆเกิดจากการประสมพยัญชนะต้น สระ และตัวสะกด ส่วนภาษาไทยได้เพิ่มเติมในส่วนของวรรณยุกต์ด้วย เพราะภาษาไทยมีระดับเสียงที่สามารถทำให้ความหมายเปลี่ยนแปลงได้ ดังนั้นการอ่านสะกดคำในภาษาอังกฤษจึงไม่มีปัญหาในกรณีของการรวมเสียงเป็นคำก่อนประสมวรรณยุกต์ จึงทำให้นักเรียนเคยชินกับระบบภาษาอังกฤษ เมื่อมาใช้กับภาษาไทย การไม่รวมคำก่อนประสมวรรณยุกต์นั้น ทำให้นักเรียนอ่านประสมคำนั้นๆผิดเพี้ยนไปจากเดิม

จากการสัมภาษณ์ครูจำนวน 5 คน มีวิธีการสอนอ่านสะกดคำใหม่ โดยฝึกอ่านแบบแจกลูก สะกดคำ และครูจำนวน 6 คน มีความเห็นว่าสาเหตุของปัญหาการอ่านสะกดคำเกิดจากนักเรียนสับสนในขั้นตอนการอ่าน อ่านสะกดคำโดยใช้กฎของภาษาอังกฤษ และจำการลดรูปของสระบางตัวไม่ได้จึงไม่ทราบว่ามาจากสระใด ซึ่งนักเรียนมีวิธีการแก้ปัญหาอ่านสะกดคำ โดยพยายามนึกว่าสระที่เห็นอยู่คือสระอะไร หากรู้สระแล้วจะทำให้อ่านสะกดคำได้ง่ายขึ้น ครูได้เสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหาการอ่านสะกดคำไว้ คือ แยกส่วนประกอบของคำให้ชัดเจน ฝึกสะกดคำที่มีลักษณะคล้ายกัน ให้นักเรียนสะกดตาม โดยดูจากบัตรคำ หรือแถบกระจายคำ

ด้านลักษณะการอ่าน จัดได้ว่าเป็นอีกองค์ประกอบหนึ่งที่ทำให้เกิดปัญหาการออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนนั้น ผู้วิจัยได้แบ่งลักษณะการอ่านออกเป็น 2 ด้าน คือ

1. ด้านอิริยาบถ จากการสังเกตพบว่า ลักษณะการอ่านด้านอิริยาบถที่เป็นปัญหามากที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่ หยุดชะงักขณะอ่าน มีจำนวนความถี่ 49 คิดเป็นร้อยละ 40.83 อันดับสองคือ หยีตาขมวดคิ้ว มีจำนวนความถี่ 42 คิดเป็นร้อยละ 35.00 และอันดับสามคือ นั่งนิ่งๆไม่ได้ มีจำนวนความถี่ 25 คิดเป็นร้อยละ 20.83 จากลักษณะการอ่านด้านอิริยาบถทั้ง 3 อย่างนี้ จะเห็นได้ว่า นักเรียนส่วนใหญ่จะหยุดชะงักเมื่อเกิดปัญหาในการอ่านออกเสียง จึงทำให้คำหรือข้อความดังกล่าวไม่มีความต่อเนื่อง อีกทั้งนักเรียนยังมีความเข้าใจในภาษาไทยไม่ดีนัก ดังนั้น นักเรียนจึงไม่สามารถประมวลความรู้ทางภาษาไทยออกมาได้ ผลก็คือ เกิดการสร้างระบบสองภาษาขึ้น มีการแทรกแซงของภาษาที่หนึ่งในด้านต่างๆโดยอัตโนมัติ ส่วนการที่นักเรียนหยีตาขมวดคิ้ว อาจเกิดจากระบบสายตาผิดปกติ แต่จากการที่ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมภายนอกห้องเรียน พบว่า นักเรียนไม่เกิดการหยีตาขมวดคิ้วขณะอ่านข้อความ หรือป้ายประกาศของทางโรงเรียน ส่วนนั่งนิ่งๆไม่ได้ อาจเกิดจากการประหม่า อาย หรือกลัวว่าตนเองจะอ่านไม่ได้ เพราะเป็นปกติวิสัยของนักเรียนที่ศึกษาในโรงเรียนสามัญของประเทศสหรัฐอเมริกาจะมีการแข่งขันกันสูง เมื่อผู้วิจัยให้เพื่อนคนหนึ่งมาอ่าน อีกหลายคนมักจะมาถามเพื่อนที่อ่านไปแล้วว่าได้อ่านอะไรบ้าง บางครั้งเข้ามาอ่านจริงๆจึงเกิดอาการด้านอิริยาบถดังกล่าว เพราะต้องการจะอ่านอย่างสุดความสามารถนั่นเอง ผู้วิจัยจึงมีความคิดเห็นว่า ในการอ่านแต่ละครั้งไม่ควรกำหนดเวลาอ่าน เพราะจะทำให้นักเรียนเกิดอาการเกร็ง ซึ่งส่งผลต่อการอ่านได้

2. ด้านการออกเสียง จากการสังเกตพบว่า ลักษณะการอ่านด้านการออกเสียงที่เป็นปัญหา 3 อันดับแรก ได้แก่ การอ่านผิดอักขรวิธี มีจำนวนความถี่ 76 คิดเป็นร้อยละ 63.33 อันดับสองคือ อ่านผิดแล้วอ่านใหม่ทันที มีจำนวนความถี่ 65 คิดเป็นร้อยละ 54.17 อันดับสามคือ อ่านตะกุกตะกัก มีจำนวนความถี่ 27 คิดเป็นร้อยละ 22.50 จากลักษณะการอ่านด้านการออกเสียงจะเห็นได้ว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีปัญหาทางการออกเสียงอยู่เป็นจำนวนมาก อาจเป็นเพราะสภาพแวดล้อมในการใช้ภาษา นักเรียนส่วนใหญ่เกิดหรือเติบโตที่ประเทศสหรัฐอเมริกาและศึกษาในโรงเรียนที่นั่น จะมีโอกาสพบปะคนไทยก็ต่อเมื่อมาวัด หรือมาเรียนภาษาไทย ผู้วิจัยได้สอบถามนักเรียนบางคนที่มีโอกาสกลับประเทศไทย แต่ส่วนใหญ่จะเป็นช่วงระยะเวลาสั้นๆ ไม่เกิน 3 เดือน ดังนั้น โอกาสในการฝึกออกเสียงให้ถูกต้องตามอักขรวิธีก็น้อยลงไปด้วย สาเหตุอีกประการหนึ่ง อาจเกิดจากความอายที่เมื่อใช้ภาษาไทยแล้วเสียงมักเพี้ยน ไม่เหมือนพ่อหรือแม่ที่พูดภาษาไทยอยู่เสมอๆ จึงตัดปัญหาใช้แต่ภาษาอังกฤษที่ตนเองคุ้นเคย เมื่อเข้าเรียนในโรงเรียน

วัดไทย ปัญหาดังกล่าวเกิดขึ้นมาก เพราะเมื่อนักเรียนอ่านผิดอักขรวิธีจะทำให้ความหมายของคำนั้นเปลี่ยนไปด้วย ส่วนการอ่านผิดแล้วอ่านใหม่ทันที นักเรียนต้องการลองผิดลองถูก เมื่อเขาอ่านคำนั้นๆไปแล้ว และเกิดความไม่แน่ใจ เขาจะรีบเปลี่ยนเป็นคำอื่นทันทีเพื่อให้ครูเห็นว่าเขาอ่านได้ถูกต้อง ด้านอ่านตะกุกตะกัก จะมีนักเรียนบางส่วนที่อ่านเช่นนี้ เพราะเกิดความไม่แน่ใจในคำที่อ่าน และเมื่ออ่านอีกครั้งก็ยังไม่แน่ใจว่าถูกต้องหรือไม่ จึงทำให้อ่านตะกุกตะกัก ดังนั้น ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ลักษณะการอ่านด้านการออกเสียงนี้ ครูผู้สอน และผู้ปกครองมีส่วนสำคัญในการขัดเกลาลักษณะการอ่านดังกล่าวให้ลดลงหรือหมดไป โดยการให้ความสนใจและให้โอกาสนักเรียนได้แสดงความสามารถในการอ่านออกมา ไม่ควรรีบแก้ไขคำผิดให้ทันที แต่ควรให้นักเรียนได้มีโอกาสคิดไตร่ตรองก่อน จะเป็นผลดีทำให้นักเรียนเกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาไทยต่อไป

<u>ข้อเสนอแนะสำหรับครูผู้สอน</u>

1. ครูผู้สอนนักเรียนในโครงการสอนภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยแก่เด็กไทยในสหรัฐอเมริกา ควรมีพื้นฐานทางภาษาอังกฤษพอสมควร

2. ครูผู้สอนควรให้นักเรียนเรียนรู้หลักไวยากรณ์เกี่ยวกับการประสมคำที่มีสระลดรูปหรือเปลี่ยนรูป

3. ครูผู้สอนควรสอนวิธีการอ่านสะกดคำที่ถูกต้องแก่นักเรียน

4. ครูผู้สอนควรสอนคำ หรือกลุ่มคำที่นักเรียนควรเรียนรู้ และอธิบายความหมายเพื่อสร้างเสริมทักษะทางภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยให้มากขึ้น

5. ครูผู้สอนควรให้นักเรียนรู้จักเว้นวรรคตอนของคำในประโยคให้ถูกต้อง

6. ครูผู้สอนควรสร้างกิจกรรมการอ่านออกเสียง เพื่อให้นักเรียนฝึกฝนจนเกิดความชำนาญ

<u>ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป</u>

1. ควรมีการสร้างแบบทดสอบการอ่านเพื่อวัดความเข้าใจ แก่นักเรียนสองภาษา

2. ควรมีการทดสอบกับนักเรียนในระดับชั้นอื่นๆ เพื่อให้ได้ปัญหาที่แตกต่างมากขึ้น

3. ควรมีการสร้างแบบอ่านที่ใช้พัฒนาการอ่านด้านต่างๆ

4. ควรสร้างแบบเรียนการอ่านออกเสียง โดยสร้างคำอ่านจากหลักทางภาษาศาสตร์